

Forfatter: Richardt, Chr.

Titel: Volmerslaget.

Citation: Richardt, Chr.: "Volmerslaget.", i Richardt, Chr.: *Samlede Digte. Første deel*, 1895, s. 289. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-richardt01-shoot-workid90109/facsimile.pdf> (tilgået 09. maj 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte. Første deel

For hvert et Slag der brænder,
for hvert et skyldfrit Saar,
din Modstand avler Tænder
til smaa, men hvasse Skaar.

Men vi, som trygt tør græsse
vor Hjord i Danmarks Skjød,
fik ej i Savnets Esse
og vore Sjæle Glød?
Saa bed, at vi maa hærdes
til viljestærke Mænd,
til Staal som gode Sværdes,
før Kampen staar igjen!

Fra Lægder og fra Sogne
maa flokkes meer end Tal,
Niels Ebbesen maa vaagne
blandt Svendene fra Hald;
da skal af Trængselsflammen
som prøvet Staal vi gaa,
og Fil og Sværd tilsammen
skal bide og skal slaa!

Volmerslaget.*)

I.

Vidt over grønne Bølge
ad salten Østersø

---

*) Text fra Sangfesten i Kjøbenhavn, Sommeren 1868;
Musiken af P. Heise.

med Psalmesang i Følge
det gik fra Danmarks Ø,
bort fra de slagne Enge,
bort fra de lyse Dun,
til Estlands øde Klinter
bag det sandede Sund.
Luren synger Amen til Munkenes Kor,
det er Korstog i Nord;
Konning Volmer lander i Estland.
See, hvor de stime sammen,
mens Øjet luer Hævn;
heel tyst fra Klintekammen
de tælle Stævn paa Stævn.
Snildhed har Lossen lært dem,
Skovenes Oxe Mod, —
»skal dette Vildfolk døbes,
maa det døbes i Blod!«
Luren synger Amen til Munkenes Kor,
det er Korstog i Nord;
Anders Sunesøn døber i Estland.

Alt Solen ildner om de sortblaa Skove,
til Ave Hornet klang, de Danske sove.
Trygt slumre de mod Voldens Græstørvpude;
men Hedningflokken lurer tyst derude.
»Op Danske op! grib Stang og Hjælm og Bue,
hør deres Hyll see Tjeld ved Tjeld i Lue!
Hvor er de? Her, og hist, og allevegne, —

hjælp os Sankt Knud, alt Bispens Svende segne!
Hvor vildt et Gny,
mens Kølleslag mod Ridderskjolde tørne:
»De jager os til Havs de grumme Bjørne,
hvor er vort Banner? Tabt! — Fly Danske, fly!»

Da tordner en Eliasrøst:
Hvem raaber »Fly!»
Fly Djævlen — ingen Anden!
Jag al Begjær i Stranden,
gjør Bod — saa frem paany!
Lad atter Luren gjalde,
thi Korsmænd blev vi Alle,
og Herren, vi paakalde,
Seer os fra Sky!

Og højt som Skuldrens røde Kors
Tro luer op;
Kong Vølmer svinger Sværdet,
ham følger uforfærdet
hans brynjeklædte Trop,
og mindes sejromsuset:
I Dag i Afgudshuset
slog Absalon i Gruset
Svantevits Krop.*)

---

*) Arkonas Indtagelse fandt Sted selvsamme Dag, halvhundredede Aar tidligere.

Og som af Morgenluen løst
— Under at see! —
neddaler Danmarks Banner,
hvor Valens Rødt sig blander
med Korsets hvide Snee.
Og om det lyse Mærke
med Bøn de stille Klerke,
med Sværd de Helte stærke
kæmpe,
sejre mod Tre.

II.

O Dannebrog, Flag for alle Flag,
sexhundred Aar har Du vajet i Slag,
og din Dug og dit Kors og dit Navn skal aldrig
forvanskes!
Du er vort, Du er vort den Dag idag, —
ak, var Du blot alle Danskes!
Men kunne med Korsmænds Hu vi gaa
til Kampen, der dæmrer bag Skyerne graa,
da bliver den ej vor sidste;
ja kunne vi læse vort Banner ret
i Tro til den Herre, som gav os det,
som flytter Folkenes Grænsepæl,
om Folket øder i Tant sin Sjæl,
men atter oprejser med vældig Haand,

om Folket fylder af Ham sin Aand,
— da skal vi Dig aldrig miste!

Adam Oehlenschlägers Minde.

April 1868. *)

Forlængst er Skjalden lagt i Muld;
men end Aladdin gnider Lampen,
og Thor mod Jætter gaar i Kampen,
og Hro og Helge holde Jul.
En anden Slægt han hjemveesmelter,
og for vort Blik han Stenen vælter,
som skjulte Kæmpehøjens Guld.

Trindt Sangens Mark bar fattigt Straa.
Da saae han, vakt af Drømme blide,
sin unge Musa ved sin Side, —
som Adam engang Eva saae.
Og han tog til med Kæmpestyrke
et Sangens Eden op at dyrke,
hvor Ax hos røde Roser staa.

Og stod som Adam han for Fald,
blev Bjørnestrengen tam i Tonen,
det er dog ham, der bærer Kronen,
vor Konge og vor Mesterskjald.

*) I Studenterforeningen, ved Afdækningen af Digterens Buste.